

Arrest

nr. 245 496 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2020 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK die *loco* advocaat P. J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 oktober 2020 aan op de luchthaven te Zaventem (BRU), komende vanuit Dakar (DSS) met bestemming Parijs (CDG).

1.2. Op 13 oktober 2020 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beval bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing in zijn arrest van 20 oktober 2020 (RvV 20 oktober 2020, nr. 242 580).

1.4. Op 21 oktober 2020 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11).

1.5. Op 22 oktober 2020 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 19 november 2020 een beslissing waarbij het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoeker in Ierland internationale bescherming geniet.

1.7. De Raad beval op 26 november 2020 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in punt 1.4 vermelde beslissing (RvV 26 november 2020, nr. nr. 244 869).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 november 2020 een derde beslissing houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“de heer / mevrouw :

naam N.(...)

voornaam K.(...) B.(...)μ

geboren op (...) te (...)

geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Gambia wonende te [...]

houder van het document Nationaal Paspoort van Gambia nummer (...) afgegeven te Banjul op : 25.09.2020 afkomstig uit Dakar met SN3633 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

[X] (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 172°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum type C. Betrokkene stelt naar Parijs te willen reizen op familiebezoek. Betrokkene is in het bezit van een verblijfstitel voor Ierland maar dit land behoort niet tot Schengen en hierdoor is de verblijfstitel noch visumvervangend noch grensoverschrijdend. Op 13.10.2020 werd door de Federale Politie aangeboden dat betrokkene rechtstreeks zou vliegen naar Ierland maar dat werd door betrokkene geweigerd. Heden is betrokkene in het bezit van een verblijfstitel van Ierland die verlopen is sinds 19.10.2020, waarom hij dan geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om alsnog door te reizen naar Ierland tijdens de geldigheid stelt betrokkene dat hij niet wist wanneer hij zou doorreizen en de goedkoopste prijs afwachtte. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig Schengenvisum om het Schengengrondgebied te betreden. Betrokkene wordt verzocht of hij met de Ierse Ambassade wenste te bellen om zijn doorreis en binnenkomst in Ierland te garanderen maar dat wenst hij niet te doen.

(...)

Reden van de beslissing:

[X] (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart op doorreis te zijn naar Parijs om er bij een neef te verblijven voor een paar dagen. De duur van het voorgenomen verblijf kan niet nader bepaald worden daar betrokkene niet in het bezit is van een vliegtuigticket die zijn reis naar Ierland aantoont. Betrokkene

beschikt over een naam en adres maar niet over een gelegaliseerde uitnodiging nog uit documenten waaruit een gepland bezoek aan Frankrijk bleek.

(...)

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Voor de duur van zijn voorgenomen verblijf beschikt betrokkene heden over 163 euro. Deze som is niet voldoende om een gepland bezoek aan Frankrijk te bekostigen alsook de aankoop van een doorreisticket te garanderen. Het minimumbedrag voor Frankrijk betreft 120 euro met een richtbedrag van 65euro/dag/persoon voor het voorgenomen verblijf. Hierdoor zou betrokkene nog beschikken over 33 euro indien hij niet langer dan 2 dagen zou verblijven, om zijn teruggeerticket te bekostigen.

(...)

Opmerkingen.

Op 19.11.2020 verklaart betrokkene zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Dakar. Rekening houdend met de voorzieningen in art 3 EVRM, werd, naast het feit dat zijn terugkeer zonder problemen kon geregeld worden, nogmaals via de verantwoordelijke maatschappij verkregen we de info dat betrokkene met zijn Gambiaans paspoort zonder problemen zal aanvaard worden in Senegal. Gezien Gambia behoort tot de ECOWAS, kan hij het Senegalese grondgebied betreden. Betrokkene verklaarde tevens tijdens het interview met DVZ in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van 2010 tot 2015 in Senegal te hebben gewoond. Betrokkene zou de vluchtelingenstatus in Ierland hebben, maar dit neemt niet weg dat hij in het bezit moet zijn van een geldige verblijfskaart om naar Ierland te kunnen reizen. Betrokkene heeft op geen enkel ogenblik of geen enkele wijze een poging gedaan om zijn verblijf in Ierland te regulariseren. Hem werd ook de mogelijkheid gegeven om contact op te nemen met de Ierse autoriteiten, maar heeft nagelaten dit te doen.

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“In casu is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Bijgevolg is aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

2.2.2.2. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat zijn verwijdering imminent is omdat hij is aangehouden en een vordering tot schorsing via de gewone procedure te laat zou komen.

2.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen

ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“(…) Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de vreemdeling moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

(…)

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

(…)

Dat indien verzoeker zou worden teruggedreven naar Senegal de kans bestaat dat er een schending van het non-refoulementbeginsel zou kunnen plaatsvinden.

Immers is het meer dan plausibel dat verzoeker uiteindelijk vanuit Senegal verder zou worden teruggedreven tot in Gambia, desondanks de toegekende vluchtelingenstatus in Ierland.

Dat de motivering van de Belgische staat inzake niet toereikend is.

Dat men stelt als zou verzoeker met diens Gambiaanse paspoort veilig verblijf hebben in Senegal, conform ECOWAS.

Dat zulks enkel in theorie het geval is. Dat namelijk geen enkel verder onderzoek werd gedaan in het kader van de geaardheid van verzoeker.

Dat verzoeker aangeeft in Ierland een beschermingsstatus te hebben verkregen, mede gelet op diens homoseksuele geaardheid en het strafbaar karakter in Gambia.

Dat homoseksualiteit in Senegal eveneens strafbaar is.

Dat aldus evenmin een toetsing kon gebeuren aan artikel 3 E.V.R.M inzake de vrees voor vervolging in het land van herkomst.

Dat de Belgische overheid in dat opzicht geen enkel terdege onderzoek heeft gevoerd.”

2.3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.3.2.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische maatschappij en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bijvoorbeeld EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM, 4 december 2008, *Y./ Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar verwezen wordt: adde EHRM, 26 april 2005, *Muslim/ Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een

reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie *Y./ Rusland*, I. cit., § 78; EHRM, 28 februari 2008, *Saadi/ Italië*, §§ 128-129; EHRM, 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

De draagwijdte van de bescherming tegen refoulement is niet enkel beperkt tot het land van herkomst van de betrokken persoon, maar geldt bij uitbreiding voor elk grondgebied waar het leven of de vrijheid van de betrokken persoon zou worden bedreigd. Het verbod op refoulement omvat derhalve niet enkel de rechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst ('directe refoulement') maar ook de onrechtstreekse verwijdering ('indirect refoulement' of 'refoulement par ricochet'). Het verdragsartikel verbiedt eveneens verwijdering naar een derde staat (zgn. 'tussenstaat') indien er een risico bestaat dat de betrokken persoon van daaruit wordt verwijderd naar een gebied waar zijn leven of fysieke integriteit wordt bedreigd (E. LAUTERPACHT en D. BETHLEHEM, *"The Scope and Content of the Principle of Non-Refoulement: Opinion"*, in E. FELLER, V. TÜRK en F. NICHOLSON, *Refugee Protection in International Law*, Cambridge, Cambridge University Press, 2003, 121-122; K. WOUTERS, *International legal standards for the protection from refoulement*, 2009, Intersentia, 250; G.S. GOODWIN-GILL en J. MCADAM, *The refugee in international law*, Oxford University Press, 2007, 134).

Ook in zijn rechtspraak heeft het EHRM bevestigd dat artikel 3 van het EVRM een verbod inhoudt op zowel direct als indirect refoulement, daar de verwijdering of terugdrijving naar een tussenland slechts een schakel kan zijn in een keten van gebeurtenissen die kan leiden tot rechtstreekse refoulement. Het is aan de verdragsluitende staat om zich ervan te verzekeren dat de vreemdeling, als gevolg van een verwijderingsbeslissing, in het tussenland niet wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, alsook zich er van te verzekeren dat het tussenland voldoende waarborgen biedt die voorkomen dat de vreemdeling wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling van de mogelijke risico's (EHRM 7 maart 2000, nr. 43844/98, *T. I. v. Verenigd Koninkrijk* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 september 2009, nr. 30471/08, *Abdolkhani en Karimnia v. Turkije*, par. 88; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa e.a. v. Italië*, par. 147).

2.3.2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, die van Gambiaanse nationaliteit is, in 2015 in Ierland toekwam en op 10 januari 2017 in Ierland als vluchteling werd erkend. Als gevolg van deze erkenning kan verzoeker niet naar Gambia worden verwijderd. De Belgische overheid zou uiteraard zijn internationale verplichtingen schenden door verzoeker rechtstreeks naar Gambia te verwijderen, maar, zoals hierboven uiteengezet, dient ook te worden nagegaan of er in hoofde van verzoeker geen risico bestaat op 'indirect refoulement' of 'refoulement par ricochet'. Bijgevolg dient bij een terugdrijving naar Senegal te worden nagegaan of er in het tussenland (Senegal) voldoende waarborgen zijn dat verzoeker niet zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst, *in casu* Gambia.

2.3.2.5. In de bestreden beslissing werden volgende "opmerkingen" opgenomen:

"Op 19.11.2020 verklaart betrokkene zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Dakar. Rekening houdend met de voorzieningen in art 3 EVRM, werd, naast het feit dat zijn terugkeer zonder problemen kon geregeld worden, nogmaals via de verantwoordelijke maatschappij verkregen we de info dat betrokkene met zijn Gambiaans paspoort zonder problemen zal aanvaard worden in Senegal. Gezien Gambia behoort tot de ECOWAS, kan hij het Senegalese grondgebied betreden. Betrokkene verklaarde tevens tijdens het interview met DVZ in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van 2010 tot 2015 in Senegal te hebben gewoond. Betrokkene zou de vluchtelingenstatus in Ierland hebben, maar dit neemt niet weg dat hij in het bezit moet zijn van een geldige verblijfskaart om naar Ierland te kunnen reizen. Betrokkene heeft op geen enkel ogenblik of geen enkele wijze een poging gedaan om zijn verblijf in Ierland te regulariseren. Hem werd ook de mogelijkheid gegeven om contact op te nemen met de Ierse autoriteiten, maar heeft nagelaten dit te doen."

2.3.2.6. In zijn middel is verzoeker van oordeel dat, indien hij "zou worden teruggedreven naar Senegal de kans bestaat dat er een schending van het non-refoulementbeginsel zou kunnen plaatsvinden. Immers is het meer dan plausibel dat verzoeker uiteindelijk vanuit Senegal verder zou worden teruggedreven tot in Gambia, desondanks de toegekende vluchtelingenstatus in Ierland."

2.3.2.7. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM:

“(...) Waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 3 EVRM, waarbij hij stelt dat de kans bestaat dat er een schending van het non-refoulementbeginsel zou kunnen plaatsvinden indien hij zou worden teruggedreven naar Senegal omdat het meer dan plausibel is dat verzoeker uiteindelijk vanuit Senegal verder zou worden teruggedreven tot in Gambia, dient te worden opgemerkt dat die kritiek niet kan niet worden aangenomen. Zoals hoger reeds aangehaald heeft verzoeker tussen 2010 en 2015 zonder problemen in Senegal verbleven. Hij toont ook thans met concrete gegevens of een begin van bewijs het tegendeel niet aan.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “de teruggedrijving naar Gambia een schending van artikel 3 EVRM zou impliceren” maakt hij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Verzoeker heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling, inzonderheid nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden en de mate waarin hij al dan niet mag worden teruggedreven.

Verzoeker voert nog aan dat een teruggedrijving naar Gambia afbreuk zou doen aan de rechten, dewelke zij zou kunnen putten uit de erkenning van de internationale beschermingsstatus in Ierland en dat hij zijn leven in Ierland opnieuw wenst verder te zetten.

Dienaangaande merkt verwerende partij op dat verzoeker zelf het risico nam om naar Senegal te reizen terwijl hij kennis had dat zijn Ierse verblijfskaart op 19.10.2020 verviel, zodat dit risico des te groter was. Het eventueel niet kunnen voortzetten van zijn leven in Ierland heeft verzoeker voornamelijk aan zijn eigen nalatigheid te danken, met het niet tijdig verlengen van zijn Ierse verblijfskaart.

Er valt aldus redelijkerwijs niet in te zien om welke reden een gebeurlijk teruggedrijving naar Senegal op disproportionele wijze afbreuk zou doen aan zijn beschermingsstatus. Hij toont evenmin aan in de onmogelijkheid te zijn om vanuit Senegal contact op te nemen aangaande zijn Ierse verblijfsituatie.”

2.3.2.8. Noch uit de “opmerkingen” in de bestreden beslissing, noch uit het verweer in de nota met opmerkingen kan worden opgemaakt dat het risico op indirect refoulement vanuit Senegal door de gemachtigde van de minister zou zijn onderzocht.

De Raad stelt vast dat het bestaande systeem van vrij verkeer tussen de lidstaten van de ECOWAS-landen, waarnaar in de “opmerkingen” wordt verwezen, enkel aantoonde dat verzoeker op basis van zijn Gambiaanse paspoort toegang kan krijgen tot het Senegalese grondgebied. Dit gegeven biedt evenwel geen uitsluitel over de vraag of de Senegalese overheid het refoulementverbod zal respecteren. Ook het feit dat verzoeker van 2010 tot 2015 in Senegal zou hebben verbleven, vooraleer hij in Ierland als vluchteling werd erkend, laat niet toe te concluderen dat er anno 2020 geen risico op indirect refoulement voorhanden is.

Het absoluut karakter van het refoulementverbod uit artikel 3 van het EVRM houdt in dat dit niet wordt beïnvloed door de gedragingen van de betrokkene. De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat verzoeker blijkbaar zelf het risico heeft genomen om naar Senegal af te reizen en na de beslissing van weigering van toegang zou hebben verzuimd om contact op te nemen met de Ierse autoriteiten. Bepaalde gedragingen van verzoeker doen inderdaad de wenkbrauwen fronsen, maar dit ontslaat de verwerende partij niet van de op haar rustende onderzoeksplicht.

2.3.2.9. In zijn schorsingsarrest van 26 november 2020 (RvV 26 november 2020, nr. 244 869) heeft de Raad gesteld dat “niet (kan) worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Gambia met zich mee zou brengen. (...) De Raad meent dan ook dat de verwerende partij in deze omstandigheden niet kan besluiten tot de teruggedrijving van verzoeker zonder zich er in de eerste plaats van te verzekeren dat het land waarheen hij wordt verwijderd, met name Senegal, zelf het beginsel van non-refoulement naleeft in rechte en in feite (...)”. De thans bestreden beslissing biedt deze garanties niet.

2.3.2.10. De bestreden beslissing geeft blijk van een flagrante onzorgvuldigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is in de aangegeven mate *prima facie* gegrond en bijgevolg ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bezorgt aan verzoeker een moeilijk te herstellen nadeel, omwille van de volgende redenen :

(i) Verlies van een kans in het kader van het reeds opgebouwde leven in Ierland;

(ii) Verlies van zijn beschermingsstatus in Ierland en onmogelijkheid tot ontvankelijke asielprocedure in België;

(iii) Refoulement naar land van herkomst; (Gambia)

(vi) psychologisch en traumatisch leed ingevolge zijn detentie te gesloten centrum en ernstige vrees voor zijn leven bij terugkeer naar thuisland;

Ieder redelijk denkend mens ziet in dat verzoeker, onder huidige omstandigheden een moeilijk ernstig nadeel dreigt te ondergaan indien zij door België de toegang tot het Europees grondgebied zou worden ontzegd om zich naar Ierland te begeven.”

2.4.2.2. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan het eventuele refoulement naar zijn land van herkomst.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij in op een aantal dubieuze gedragingen van verzoeker. Deze doen evenwel geen afbreuk aan het absoluut karakter van het verbod op onmenselijke of vernederende behandelingen en ontslaan de gemachtigde van de staatssecretaris niet van zijn onderzoeksplicht.

Bij de bespreking van het middel werd vastgesteld dat het risico op indirect refoulement vanuit Senegal als tussenland onvoldoende werd onderzocht.

De Raad achtte het middel waarin de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM werd aangevoerd dan ook gegrond en bijgevolg ernstig. Derhalve is er sprake van een 'evident' nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 november 2020 houdende weigering van toegang met terughouding (bijlage 11) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

F. TAMBORIJN